

Quan ser del Girona no era tan normal

Dissabte contra l'Osasuna, a Montilivi centenars de nens, i de no tan nens, van estrenar cofois la samarreta del Girona que els havien dut els Reis pocs dies abans. L'equipació blanc-i-vermella s'ha convertit en un dels regals estrella a moltes llars gironines no només enguany, sinó de deu anys cap aquí i sobretot d'ençà del primer ascens del club a Primera. La fal·lera pel Girona s'ha anat multiplicant temporada rere temporada fins a arribar a la bogeria dels dos darrers anys, on la participació a la Champions League ha fet disparar els ingressos de marxandatge fins a uns nivells estratosfèrics. Tant és així, que al juny de l'any passat s'havien recaptat 2'2 milions d'euros i venut 17.000 samarretes, en una sola temporada. Aquesta Gironamania, tanmateix, és un fenomen social relativament modern a la ciutat i la demarcació. De fet, no fa pas tant, posem-hi divuit anys, abans de l'ascens a Segona del 2008, lluir una samarreta del Girona per la ciutat era un rara avis. Un fet insòlit, ben poc habitual, un punt estrafolari i que fins i tot generava certa befa o comentaris sorneguers de conciutadans que no sentien el club. Encara més extraordinari, en el sentit literal de la paraula, ho era quan l'equip navegava entre Tercera i Primera Catalana a finals de la dècada dels noranta. Llavors, ni n'hi havia de samarretes a la venda per als aficionats. Tot i això, el futbol i els Reis de l'Orient, quan s'ajunten, són capaços de fer realitat les històries més boniques. La d'en David Neras, n'és una. Podria començar amb un 'Vet aquí una vegada un nen de set anys que va demanar una samarreta del Girona als Reis...'. El final ens el podem imaginar, però anem a pams. Situem-nos. Finals de desembre del 1997, a l'Escola Joan Bruguera els nens de segon fan la carta als Reis. «Aquest any he fet una mica el trapella, però m'agradaria el vestit del Girona FC, joguines per a altres nens i pau al món». Res més demanava el petit David la carta del qual va commoure el professorat i des de l'escola i l'AMPA, amb el suport imprescindible de la mare, Maria Lluïsa Lozano, «l'encarregada de lluitar per fer feliços els fills»- van ajudar els Reis a fer realitat el desig d'en David. No només això, sinó que el Girona, gens avesat a situacions així llavors, li va obrir les portes de bat a bat de Montilivi i va oferir a Neras el que ara seria un Tour o una experiència única per l'estadi en un dia de partit. Ho incloïa tot: accés al vestidor, formar part de la pinya de jugadors quan feien el crit de guerra, saltar a la gespa amb el capità (Fredí Rubirola) i fins i tot fer el servei d'honor des del mig del camp. Flotava en David, a qui encara li faltava rebre el carnet de soci d'honor del club per part del president, que els jugadors li signessin la samarreta i veure la victòria del seu Girona contra el Roda de Berà (3-0 amb gols de Gasca, Padilla i Sadurní) des de la tribuna al costat de la seva mare i del seu germà. «Al vestidor abans de començar, els jugadors em van posar amb ells al mig de la pinya i recordo que quan van fer el crit de guerra de 'Giroooooooooona!' em vaig espantar i tot», diu quasi trenta anys després, Neras, que té a casa emmarcada la samarreta que li van dur els Reis. També van caure els pantalons, però els desembres a Montilivi són gèlids i abans encara més. «Volia anar-hi amb l'equipació sencera però a Montilivi la fred esquerdava l'ànima i vaig posar-me pantalons llargs per no quedar-me congelat», detalla entre rialles. Malgrat tenir només set anys, Neras veia tot allò «molt gros» i fins i tot «desorbitat». «Tampoc he fet res de l'altre món, pensava. Només demanar una equipació del club de la meua ciutat», recordo que pensava», revela el protagonista d'una història que ell mateix qualifica com un «record preciós». Però d'on li venia la dèria pel Girona a un nen de set anys el 1997 amb el club a Primera Catalana? «A casa no érem futboleros i no anava pas a Montilivi. Segurament, hi va fer que tingués companys de classe que hi juguessin i vaig decidir fer-me de l'equip de la ciutat. Me l'estimava, però era molt difícil ser seguidor real del club llavors». Aquesta dificultat reflectia el moment social i esportiu de l'època on el Barça dominava el panorama futbolístic a les comarques gironines, que no tenien cap club ni a Primera ni a Segona. I és clar, a diferència d'ara, ser del Girona era anar una mica a contracorrent. «El normal era ser del Barça o del Madrid. Jo anava amb la meua del Girona signada a l'escola i hi havia gent que se'n reia una mica», recorda Neras que subratlla l'alegria que li fa ara veure com la truita s'ha girat. «Abans del Girona no se'n podien comprar enlloc i ara tot ha agafat una altra dimensió. S'ha normalitzat dur la samarreta del Girona i és fantàstic. M'encanta. Hi penso molt i, de vegades en parlo amb companys de feina, de com ha canviat la cosa en poc temps. S'ha fet molta feina, sí, però seria genial que tots els nens que van amb

la samarreta del Girona algun dia no tinguessin el cor dividit i només fossin del club de la seva ciutat. Vint-i-vuit anys després de rebre el regal de Reis -la pau al món és una altra història- que havia demanat, Nera és ara soci d'un Girona que ha tastat la Champions i juga quatre categories més amunt que el 1997. No té fills, però quan arribin, «tindran primer el carnet de soci del Girona que el DNI».

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/01/12/quan-girona-normal-125582122.html>